

Salvador Cardús

No exagerem!

Els resultats del 21-D han donat lloc, *grosso modo*, a tres tipus d'anàlisis completament diferents, tots tenyits de dramatisme. Per una part, hi ha els qui amb cara de preocupació –i força èxit mediàtic– han posat en circulació la paraula *bucle* per referir-se a uns resultats que no canviaven gaire res i que, per tant, auguraven més inestabilitat política i econòmica. Uns altres, amb espant, han vist en els bons resultats de Ciutadans l'emergència d'una Catalunya que responia a una crida ètnica que el catalanisme sempre havia volgut evitar. Jo mateix, la setmana passada, encarava la qüestió de si el 21-D confirmava o no una suposada fractura social. Finalment, hi ha qui ha destacat –més amb alleujament que no pas eufòria– la persistència del vot independentista malgrat les condicions adverses. Una persistència, però, que ha reforçat la idea que per assolir l'horitzó esperat calia seguir “ampliant-ne la base social”, com se sol dir.

POT SER que al lector políticament apassionat ja li agradin les interpretacions apocalíptiques de la realitat. Però si alguna cosa he après amb el temps és que una de les pitjors temptacions de tota anàlisi política és la de sobreinterpretar els fets. I en el cas de les anàlisis electorals, la de l'exageració de les petites diferències. Ho dic perquè les anàlisis que abans he esmentat són resultat d'especular sobre la significació d'un trist increment, després de tants esforços, del 3,4 per cent del vot sumat del PP i Cs. O sobre les pèrdues i guanys pírrics dels comuns o del PSC, punt amunt, punt avall. I, encara, sobre els escassos intercanvis de vot entre les opcions independentistes, que, sumades, han conservat el seu relatiu pes polític.

CERTAMENT, cal esperar les anàlisis més detallades dels experts fetes més amb dades que no pas amb intuïcions. Però, amb voluntat de desdramatitzar les primeres impressions, proposo les següents reflexions. En primer lloc, si d'alguna cosa cal sorprendre's és de la consistència i solidesa de la voluntat política dels catalans malgrat l'estrès electoral al qual se'ls ha sotmès. Ni la il·legitimitat de la convocatòria, ni els candidats a la presó, ni les amenaces de declivi econòmic, ni les crides iden-

MANOLO GARCIA

.....
M'inquieta que de la solidesa en el vot dels catalans entre el 27-S i el 21-D alguns en diguin 'bucle'. Més bucle devien ser els 23 anys de pujolisme

titàries espanyoles, ni els grans i sobretot desiguals pressupostos en propaganda, ni la censura partidària de la Junta Electoral, ni els biaixos mediàtics desbocats, han aconseguit canviar les proporcions en el pes dels grans blocs confrontats. En tot cas, només han produït redistribucions internes, el sentit i valor real de les quals només es podrà valorar amb el temps.

EN SEGON LLOC, el ciutadà vota no tant per fidelitat a un partit com en funció del mapa que li dibuixa l'oferta electoral. Vull dir que les variacions més significatives no es deuen tant a canvis que es puguin atribuir a la voluntat política de l'elector com als canvis en allò que troba a la lleixa a l'hora de triar. Per això votem tan diferent a les municipals, les nacionals o les espanyoles. I, per tant, també és un error confondre la intenció que els partits atribueixen al vot

rebut amb la que realment té per al votant. Posem-ne un exemple: que el discurs de Ciutadans i el PP ha estat ètnicista i identitari, és una evidència. Però realment podem transferir aquesta intencionalitat a tots els qui els han votat? En tinc molts dubtes.

FINALMENT, i com a demòcrata, m'inquieta que de la gran consistència en el vot dels catalans entre el 27-S i el 21-D alguns en diguin *bucle*. Més bucle devien ser els 23 anys de pujolisme. O la recent repetició d'eleccions espanyoles. I és que les anàlisis diuen més dels que les fan que de la realitat que volen interpretar. De manera que parlar de bucle delata el fracàs de l'expectativa d'acabar amb l'independentisme i pretén mantenir la falsa –i pesada– idea que tot això és un suflé. Res de bucles: l'independentisme ha vingut per quedar-se. I com a bloc, per guanyar.